bord, Assurandeurerne osv., kort sagt Alle, der have med Skibet at gjøre, ere interesserede deri; men dernæst ogsaa, fra et ganske almindeligt Standpunkt, den store Offentlighed, der kan fordre, at, ligesaalidt som Bestemmelserne i Criminal- og Politilovene kunne være Gjenstand for privat Overeenskomst, ligesaalidt bør Straffebestemmelser som de, der indeholdes i det foreliggende Lovudkast, være det; og dette bliver dobbelt indlysende, naar man tænker sig, at Spørgsmaalet ikke blot dreier sig om, hvorvidt der for et heelt Skibsmandskab skal kunne træffes forandrede Bestemmelser i saa Henseende. Det vilde vel nemlig i og for sig allerede være meget uhensigtsmæssigt, om der skulde kunne gjælde forskjellige Love og Regler for de forskjellige Skibe; men det er ikke engang gjort til Betingelse, at Overeenskomsterne skulde indskrænke sig dertil, og de vilde praktisk hellerikke komme til at indskrænke sig til, at nogle Skibe stode under de Regler, som Staten nu har foreskrevet som nødvendige til at vedligeholde god Orden ombord paa Skibe, medens andre derimod i den Henseende havde en Asylret. Thi, som Bestemmelsen foreligger, indeholder den Intet, der kan være til Hinder for, at der ogsaa kan afsluttes Overeenskomster med den enkelte Matros, og derfor vil Forholdet, hvis denne Paragraph bliver staaende, uden Tvivl praktisk stille sig saaledes, at de, der ville betragtes som finere, og som derfor ikke ville underkaste sig den strengere Disciplin — der forøvrigt, jeg gjentager det, er overordentlig human —, ville komme til at danne en Undtagelse fra det øvrige Mandskab, og Følgen vil altsaa ikke engang blot blive den, at der findes eet Skib, hvorpaa der herskER Lov og Ret, og et andet, hvor der gaaes frem efter privat Contract, men derimod tillige den, at der paa eet og samme Skib kommer til at gjælde forskjellige Retsregler mellem Capitainen paa den ene Side og de enkelte Personer af Skibsmandskabet paa den anden Side, Alt efter de trufne Overeenskomster. Dette er imidlertid efter min Mening aldeles utilstedeligt.

Hvad Capitel 4 angaaer, da vil det vel ikke medføre et Brud paa almindelige Retsregler, at dets Bestemmelser kunne tilsidesættes ved privat Overeenskomst, og det indeholder vistnok Ting, som fornuftigviis maa kunne undergives privat Overeenskomst; men, hvis de ærede Medlemmer ville gjennemgaae Capitlet i det Enkelte, ville de for det Første finde, at Udkastet aabenbart har forudsat, at Capitlets Bestemmelser skulle være bindende for begge Parter. Der er vel Forhold tilbage, navnlig Bestemmelser af selve Hyrens Størrelse, som aldeles ere overladte til privat Overeenskomst; men naar man undersøger § 22, saa vil det sees, at det i den hedder: „Skipperen kan derimod, naar Saadant ikke er betinget i Forhyringscontracten, ikke afskedige nogen Mand imod hans Ønske, blot fordi 2 Aar ere forløbne efter Contractens Indgaaelse, medmindre han giver ham fri Hjemreise og Hyre til Hjemkomsten." Her kan altsaa en Afvigelse vedtages, men det følger omvendt tillige heraf, at Saadant ikke kan finde Sted med Hensyn til de Paragrapher, hvor saadant Forbehold ikke er taget. Naar de ærede Medlemmer dernæst ville lægge Mærke til de enkelte Bestemmelser i Capitlet, ville de for det Andet finde, at det ikke blot dreier sig om lutter Ting, hvor det netop væsentligt er af Ømhed for Matroserne, at man har fastsat de deri givne Regler, men at der derhos ogsaa er mange Poster i samme, som desuden have en offentlig Interesse, uden Hensyn til det reent contractmæssige Forhold mellem Parterne. Dertil høre de Bestemmelser — saavidt jeg erindrer, forekomme de i ikke mindre end 4 eller 5 Paragrapher —, hvori der tales om, at Skipperen skal sørge for de Vedkommendes Hjemreise; dette gjælder ligeledes om de Bestemmelser, der foreskrive, at Skipperen skal sørge for Mandskabets Cuur og Forpleining i Sygdomstilfælde baade ombord og, naar de komme i Land, ved at indlægge dem paa et Hospital. Dette er altsaa Forhold, som ingenlunde blot angaae de Private, men hvorved Flaget, hvorved Nationen og hvorved det Offentlige virkelig er interesseret i, at der finder den tilbørlige Omhu Sted, saa at f. Ex. danske Matroser, naar de blive syge og ikke kunne fortsætte Reisen, ikke skulle vanke omkring i fremmede Lande som hjælpeløse og fortvivlede Tiggere, men at Skipperen sørger for, at de faae en anstændig Forpleining, og at de, naar de afskediges enten af den ene